

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

J. B.

bytem Z. 269/36, X O.

zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje,

sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. KUOK 88551/2017, ve věci přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 5. 9. 2017, č. j. KUOK 88551/2017, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 27. 6. 2017, č. j. SMOL/151700/2017/OARMV/PNL/Paz, **se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2017, č. j. KUOK 88551/2017, změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „magistrát“) ze dne 27. 6. 2017, č. j. SMOL/151700/2017/OARMV/PNL/Paz, tak, že výrokovou část znějící *„Podle § 125c odst. 4 písm. e) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění platném do 30. 6. 2017, byla J. B. uložena pokuta ve výši 2 500 Kč“* změnil na text *„podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění platném do 30. 6. 2017, byla J. B. uložena pokuta ve výši 2 500 Kč“* a ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí magistrátu potvrdil.
2. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobkyni vinnou z přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění platném do 19. 12. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 26. 11. 2015 v 14.55 hod. v Olomouci na ulici Týnecká, ve směru jízdy od kruhového objezdu na ulici Týnecká k ulici Přerovská, při řízení motorového vozidla tovární značky Mini, RZ: X, byla vozidlu naměřena rychlost 73 km/h, překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/h, což je o 20 km/h více než rychlost dovolená. Za přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč spolu s povinností uhradit paušálně stanovené náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. V **žalobě** žalobkyně spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše, žádným způsobem nerozporovala. Namítala pouze domnělou nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že lhůta k projednání přestupku uplynula dříve, než rozhodnutí, kterým byla uznána vinnou, nabylo právní moci. V tomto duchu také odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ve věci sp. zn. 3 As 57/2004 ze dne 15. prosince 2005, dle kterého *„ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přiblížit z úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím.“*
4. Žalobkyně namítla, že zákon č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále též „novela“), který mj. zakotvil institut přerušení lhůty k projednání přestupku, nabyl účinnosti až dne 1. 10. 2016. Tento závěr lze dle žalobkyně dovodit hlubší analýzou přechodných ustanovení, přičemž je nutné v souladu se zásadou *in dubio mitius* upřednostnit výklad, který je pro obviněného nejpříznivější. K prekluzi odpovědnosti za přestupek tak došlo dne 26. 11. 2016.
5. Dle názoru žalobkyně by však k prekluzi došlo i v případě, že by se výše uvedená novela uplatňovala. Argumentovala tím, že k přerušení lhůty dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích v novelizovaném znění došlo již 31. 12. 2015, kdy byl žalobkyni doručen příkaz. Po včas podaném odporu bylo nařízeno jednání a dne 10. 2. 2016 vydáno meritorní rozhodnutí, čímž došlo k opětovnému přerušení roční lhůty, a to do 10. 2. 2017. K dalšímu vydání rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, však mělo dojít až 27. 6. 2017, tedy po uplynutí poslední lhůty. I v tomto případě by tak došlo k prekluzi.

6. Kromě napadeného rozhodnutí brojila žalobkyně a její právní zástupce také proti Směrnici č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na referátu soudce, a to bez dostatečně vymezených kritérií. Zástupci pak šlo zejména o to, aby nebyl z internetových stránek NSS dohledatelný jeho časový harmonogram, tj. kdy a kde se v konkrétní dobu nacházel, a zároveň aby nemohl být v očích laické veřejnosti ztotožňován se svým klientem. V tomto ohledu proto zástupce navrhoval aplikaci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice č. 95/46/ES.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** pouze stručně uvedl, že námitka týkající se účinnosti novely je nedůvodná a nemá oporu v zákoně č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (§ 3 odst. 3 věta druhá). Z tohoto důvodu považuje žalovaný žalobní námitku za nedůvodnou a navrhuje zamítnutí žaloby. K nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách NSS se žalovaný nevyjádřil.
8. Ze **správního spisu** z protokolů o výsledku svědků ze dne 23. 6. 2017 a z oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 30. 11. 2015 soud zjistil spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Přílohou oznámení je fotografie vozidla s čitelnou registrační značkou a ověřovací list s platností ověření rychloměru do 4. 12. 2015.
9. Poté, co mělo dojít dne 26. 11. 2015 ke spáchání výše uvedeného přestupku, byl žalobkyni dne 31. 12. 2015 doručen příkaz č. j. SMOL/272829/2015/OARMV/PNL/Paz, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupku a zároveň jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Žalobkyně se proti příkazu bránila včas podaným odporem ze dne 12. 1. 2016, který spojila s plnou mocí udělenou zástupci L. K.. Podáním odporu byl příkaz o uložení sankce za přestupek zrušen a bylo nařízeno jednání.
10. Jelikož se žalobkyně k projednání přestupku nedostavila, rozhodl magistrát v její nepřítomnosti, a to tak, že na základě rozhodnutí č. j. SMOL/033069/2016/OARMV/PNL/Paz ze dne 10. 2. 2016, shledal žalobkyni vinnou. Rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 23. 2. 2016. Žalobkyně podala proti rozhodnutí blanketní odvolání ze dne 9. 3. 2016, v rámci kterého zároveň vypověděla plnou moc udělenou L. K.. O odvolání rozhodl žalovaný jakožto správní orgán II. stupně rozhodnutím ze dne 22. 8. 2016, č. j. KUOK 81764/2016, kterým opravil zřejmou nesprávnost obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, ve zbytku ho potvrdil.
11. Podáním ze dne 22. 1. 2017 udělila žalobkyně plnou moc novému zmocněnci, Mgr. T. B., který za ni současně podal podnět k provedení přezkumného řízení. Argumentoval přitom tvrzenou prekluzí, nepřezkoumatelností výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a dalšími vadami, které měly zmařit uplatnění procesních práv žalobkyně v řízení.
12. Ministerstvo dopravy, odbor agend řidičů, jakožto správní orgán příslušný k přezkumnému řízení, dal žalobkyni částečně zapravdu a rozhodnutím č. j. 81/2017-160-SPR/3 ze dne 24. 3. 2017 zrušil napadená rozhodnutí žalovaného i magistrátu.
13. Po opětovném nařízení jednání a doplnění dokazování (výslech svědků) rozhodl magistrát rozhodnutím č. j. SMOL/151700/2017/OARMV/PNL/Paz ze dne 27. 6. 2017, kterým

žalobkyni opětovně uznal vinnou ze spáchání výše uvedeného přestupku a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo žalobkyni a jejímu novému zmocněnci doručeno dne 7. 7. 2017. Ta proti rozhodnutí magistrátu opětovně podala odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2017 tak, jak je uvedeno v úvodu.

14. Krajský soud po zjištění, že žaloba byla podána proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného oprávněnou osobou [§ 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] v zákonem stanovené lhůtě (72 odst. 1 s. ř. s.) a po zjištění, že žaloba je přípustná (§ 68 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 s. ř. s.]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Pokud by tedy byl přestupek žalobkyně posuzován podle znění zákona před novelou, uplatnila by se na něho bez dalšího jednoletá prekluzivní lhůta. V takovém případě by s ohledem na okamžik spáchání přestupku skutečně došlo k zániku trestnosti přestupku ke dni 26. 11. 2016, jak uvádí žalobkyně.
16. Novelou byly do § 20 zákona o přestupcích vloženy dva nové odstavce 2 a 3, dle kterých *se běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky*. Účelem novely tak bylo mimo jiné zavést institut přerušování běhu prekluzivní lhůty, který měl zajistit správním orgánům dostatečnou dobu pro rozhodnutí o přestupcích předtím, než dojde k zániku jejich trestnosti. Současně ovšem zákonodárce stanovil strop dvou let (objektivní lhůta), po jejichž uplynutí dochází k prekluzi bez dalšího.
17. Klíčovým pro určení rozhodné právní úpravy je čl. XXVI novely. Ten upravuje účinnost novely tak, že tato *nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (tj. 1. 10. 2016), *s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (tj. 1. 10. 2015). Mezi výjimky tak patří mj. i čl. I bod 6, na základě kterého došlo k výše uvedenému doplnění § 20 zákona o přestupcích.
18. Ačkoliv ustanovení upravující přerušování lhůt nabylo účinnosti již 1. 10. 2015, přechodná ustanovení obsažená v čl. II bodu 3 novely, která regulovala vliv této změny na probíhající řízení, nabyla účinnosti až ke dni 1. 10. 2016, tedy o rok později. Toto ustanovení přitom stanoví, že *ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušování běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*.
19. Ke klíčové otázce posuzované věci, tj. otázce účinnosti novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích, se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

20. (25) „Čl. XXVI novely upravující účinnost jednotlivých ustanovení stanoví: „Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.“ Změna § 20 zákona o přestupcích je upravena v čl. I bodu 6 novely. Není tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. Údajný rozpor dle stěžovatele způsobuje čl. II bod 3 novely upravující přechodné ustanovení k § 20. Stěžovatel však přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení.
21. (26) Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) je nutné vyřešit použití § 20 v novelizovaném znění za pomoci obecných zásad vztahujících se k aplikaci právních norem. Zejména je nutné zohlednit zákaz retroaktivity, který je zakotven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V souladu se zásadou zákazu retroaktivity pak není možný retroaktivní výklad norem upravujících správní trestání. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravuje oblast správního trestání, přičemž má hmotněprávní účinky spočívající v prekluzi přestupkového jednání.
22. (27) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. zejména náleze ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, náleze ze dne 12. 3. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 33/01 a náleze ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10), zákaz retroaktivity se uplatní rozdílně v závislosti na tom, zda se v konkrétním případě změny právní normy jedná o pravou nebo nepravou retroaktivitu. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost. Přechodné ustanovení k § 20 stanoví, že pravidlo o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vylučuje tedy nejen pravou, ale i nepravou retroaktivitu. Pokud by v novele citované přechodné ustanovení upraveno nebylo, nabízela by se nutně otázka, zda se nová pravidla o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku uplatní i na lhůty již započaté, avšak ke dni jejich účinnosti neskončené. Přípustnost takového časového působení norem na běh lhůty ostatně potvrdil pro oblast daní Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, Pl. ÚS 18/14. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) má tedy přechodné ustanovení v novele z uvedeného důvodu své nezadatelné místo.
23. (28) Odhlédnout zde nelze ani od specifické povahy přechodných ustanovení. Ta upravují pravidla pro aplikaci nových ustanovení na právní vztahy. Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. Vychází přitom z výše uvedené zásady zákazu retroaktivity. Přechodná ustanovení jsou nezbytná zejména za situace, kdy by jejich absence mohla mít vliv na právní vztahy vzniklé před účinností nového

ustanovení. V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná.

24. (29) Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji).
25. (30) Pro úplnost lze dodat, že výše uvedené závěry rovněž korespondují s úmyslem zákonodárce vyjádřeným v důvodové zprávě k novele, konkrétně v její části vztahující se k přechodným ustanovením: „Řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena před nabytím účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Jde o standardní ustanovení řešící konflikt mezi stávající procesní úpravou a nově navrhovanou úpravou. Skutečnost, že do evidence přestupků budou zapisovány až přestupky spáchané po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, odpovídá primárnímu cíli této etapy zřizování centrální evidence přestupků, kdy mají být evidovány především ty přestupky, jejichž opakované spáchání bude přísněji postihováno. Obdobně úprava přerušení promlčení přestupku se bude aplikovat pouze v případě přestupků spáchaných po účinnosti tohoto zákona.“ Důvodová zpráva vysvětluje rozdělení účinnosti jednotlivých ustanovení novely následovně: „Poměrně dlouhá doba legisvakance nutná pro zavedení evidence přestupků se navrhuje v návaznosti na předpokládaný harmonogram realizace technického řešení (viz přiložená tabulka, kdy „T“ je okamžik uzavření smlouvy s dodavatelem, což se odhaduje do 4 měsíců od publikace návrhu zákona ve Sbírce zákonů). Nabytí účinnosti je proto v návrhu rozděleno. Některé změny provedené v zákoně o přestupcích a zákoně o Rejstříku trestů, které se přímo nevázají na evidenci přestupků, nabudou účinnosti dříve.“
26. (31) Z uvedeného je zřejmé, že pozdější účinnost zákonodárce stanovil pro ustanovení týkající se zavedení Rejstříku trestů, a to s ohledem na technickou náročnost faktického vytvoření tohoto rejstříku. Naopak pro ustanovení, která nejsou na technické vytvoření Rejstříku trestů nijak navázána, zákonodárce zjevně stanovil účinnost dřívejší. Změna § 20 zákona o přestupcích nepochybně představuje ustanovení, na něž existence či neexistence Rejstříku trestů nemá žádný

vliv. Je proto zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo účinnost novelizovaného znění § 20 odsouvat až na 1. 10. 2016. Uvedenému závěru ostatně odpovídá rovněž systematika novely, která v čl. II rozlišuje jednotlivá přechodná ustanovení. Z tohoto členění je zřejmý důraz na posunutí účinnosti ustanovení vztahujících se k evidenci přestupků v Rejstříku trestů. Cílem zákonodárce evidentně bylo, aby § 20 nabyl účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení novely, tedy dne 1. 10. 2015.

27. Z výše uvedeného je proto zřejmé, že se na posuzovaný případ bude aplikovat § 20 zákona o přestupcích ve znění novely (§ 20 novely nabyl účinnosti 1. 10. 2015 a ke spáchání přestupku došlo dne 26. 11. 2015), tedy včetně pravidel o přerušení lhůt k projednání přestupku.
28. Ke spáchání přestupku došlo dle správního spisu dne 26. 11. 2015. Žalobkyni byl dne 31. 12. 2015 doručen příkaz, čímž došlo (v souladu s § 20 odst. 2 druhá část novelizovaného zákona o přestupcích) k přerušení lhůty pro projednání přestupku, která trvala do 31. 12. 2016. Dne 10. 2. 2016, tedy před uplynutím této lhůty, bylo vydáno meritorní rozhodnutí magistrátu. Vydáním tohoto rozhodnutí začala běžet nová lhůta, která skončila dne 10. 2. 2017.
29. Proti rozhodnutí magistrátu podala žalobkyně odvolání dne 9. 3. 2016, o němž bylo rozhodnuto žalovaným dne 22. 8. 2016, který napadené rozhodnutí potvrdil. Vzhledem k tomu, že byla obě rozhodnutí správních orgánů zrušena dne 24. 3. 2017 Ministerstvem dopravy v rámci přezkumného řízení, došlo ke dni 10. 2. 2017 k marnému uplynutí lhůty pro projednání přestupku tak, jak uvádí žalobkyně. Na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že došlo následně, dne 27. 6. 2017, k vydání nového meritorního rozhodnutí magistrátu, které bylo potvrzeno v rámci odvolacího řízení napadeným rozhodnutím žalovaného, když tato již byla vydána (a tedy i nabyla právní moci) po uplynutí lhůty pro projednání přestupku.
30. Správní soud proto dává zapravdu žalobkyni, že dne 10. 2. 2017 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. V souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 As 57/2004 (citované v úvodu odůvodnění) je procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích to, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat. Z toho vyplývá, že poté, co mu byla věc po přezkumném jednání vrácena k novému projednání, měl magistrát z úřední povinnosti přihlédnout k nově nastalé prekluzi a správní řízení zastavit. Jelikož tak neučinil a po doplnění dokazování uznal žalobkyni vinnou z přestupku, měl tak učinit z úřední povinnosti na základě odvolání i žalovaný, který tak ovšem také neučinil.
31. V rozhodnutí napadeném žalobou posoudil žalovaný popsanou spornou právní otázku nesprávně a soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
32. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně

osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobkyně nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobkyně nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

33. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
34. Úspěšné žalobkyni v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a podání žaloby 2 x 3 100 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Celková částka náhrady nákladů soudního řízení činí 6 800 Kč. Náhrada uhrazeného soudního poplatku činí 3 000 Kč. Celková částka nákladů řízení činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. října 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

